

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

35. Reise på en smal vei.

Henvisninger: Christian Experiences and Teachings of Ellen G. White, s. 179-184.
His Messenger: 117-121.

Dagens tekst: Lukas.18,8.

1.scene: Hva skal vi ta med oss?

I 1844, da Ellen Harmon hadde sitt første syn, så hun en smal sti som førte til himmelen. Bare de som hadde øynene festet på Jesus var trygge. Noen ble trette og klaget over at byen var så langt borte, så de ble motløse og ga opp. Noen mistet Jesus av syne og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem.

I 1868 hadde søster White en drøm som gjorde sterkt inntrykk på henne. Det var ikke et syn denne gangen, men en drøm. Hun drømte at hun var sammen med en stor gruppe mennesker. En del av denne gruppen hadde forberedt seg for å begynne på en reise. De hadde tungt lastede vogner. La oss tenke på hva vi ville hatt i vår vogn. Ville vi laste inn TV-apparatet eller romaner og stereo-anlegg og plater, fine klær, pop-musikk, vin og sigaretter? Matt.6,21 sier: "For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være." Ville du være sikker på at du hadde med deg Bibelen og sabbatsskoleleksen?

Så reiste de, og det så ut som om veien steg. På den ene siden av veien var det et stup, på den andre siden var det en glatt hvit vegg.

Etter hvert som de reiste, ble veien smalere og brattere. Noen steder var den så smal at de fant ut at de ikke lenger kunne få vognene med seg. Så flyttet de noe av bagasjen over på hestene, løsnet vognene og fortsatte på hesteryggen.

Stien ble stadig smalere. De måtte gå tett inn til veggen for at de ikke skulle falle ned fra den smale veien og utfor stupet. Da de gjorde det, ble bagasjen presset fra veggen, og de svaiet mot stupet. De var redd for å falle ned og bli knust mot stenene. Da skar de løs bagasjen og lot den falle utfor stupet. Hvordan blir det med oss når vi må forlate alt bak oss? Vi må ha Bibelen gjemt i våre hjarter når den tiden kommer. De fortsatte på hesteryggen, men når de kom til smalere steder på veien, holdt de på å miste balansen og falle. Da så det ut som om en hånd tok tak i bisselet og førte dem over det farlige stedet.

Etter som stien ble enda smalere, så de at de ikke kunne sitte trygt på hesteryggen, og de lot hestene bli igjen og gikk til fots, på en rekke, og den ene fulgte i fotsporene til den andre. Nå oppdaget de tau som ble hengt ned fra toppen av den rene hvite veggen. Disse grep de med iver og de hjalp dem til å holde balansen på stien. Tauene flyttet seg sammen med dem når de gikk. Stien ble så smal at de gikk tryggere uten skoene, så de tok dem av seg og gikk et langt stykke uten dem. Snart så de at de gikk tryggere uten strømper, og de tok dem også av seg og gikk videre barbent. De tenkte på dem som ikke hadde vennet seg til prøvelser og vanskeligheter. Hvor var de nå? De var ikke i gruppen. Ved hver forandring ble det noen tilbake, og bare de klarte å fortsette som hadde vennet seg til å holde ut vanskeligheter. Prøvelsene på veien gjorde disse bare mere oppsatt på å fortsette til slutten.

Faren for å falle ned fra stien økte. De klente seg inn til den hvite veggen, enda de kunne ikke sette føttene skikkelig ned på stien for den var for smal. De måtte henge med hele sin tyngde i tauene og de ropte: "Vi har støtte ovenfra, vi har støtte ovenfra." De samme ordene ble sagt av hele gruppen på den trange stien.

De grøsset da de hørte lyden av latter og drikkefester som kom fra avgrunnen under dem. De hørte banning og rå vitser og simple sanger. De hørte krigssanger og danseviser. De hørte musikk og høyroset latter blandet med banning og smerteskrisk og bitter gråt. Nå var de mer bestemt enn noen gang før, på å holde seg på den smale vanskelige stien. For det meste var de tvunget til å hvile med hele sin tyngde på tauene, som økte i tykkelse etter hvert.

Søster White la merke til at den vakre hvite veggen var tilsølt med blod. De følte sorg ved å se den slik. Men denne følelsen varte bare et øyeblikk, for snart syntes de det var som det skulle være. De som fulgte etter ville se at andre hadde gått igjennom de samme lidelsene.

2.scene: Troens tau.

Til slutt kom de til en stor kløft, der stien sluttet. Det var ingen ting å hvile føttene på. Det eneste de hadde å stole på var tauene, som nå var blitt så tykke som dem selv. Nå ble de usikre og ulykkelige en stund. De hvisket i redsel: "Hva er tauene festet til?" Pastor White gikk like foran søster White. Store svettedråper falt fra pannen hans, og blodårene i tinningen var dobbelt så store som ellers, og han stønnet i sjeleangst. Svette dryppet også fra søster Whites ansikt og hun følte slik angst som hun aldri hadde opplevd før. En fryktelig kamp lå foran henne. Skulle de svikte nå, så ville alle vanskelighetene de hadde gått igjennom før være forgjeves.

Foran dem, på den andre siden av kløften, var det en vakker slette med ca. 20 cm. høyt gress. De kunne ikke se solen, men myke lysstråler som lignet gull og sølv hvilte over marken. Ingen ting de hadde sett på jorden kunne sammenlignes med skjønnheten og glansen på den andre siden. Men ville de klare å komme over? Det var det store spørsmålet. Hvis tauet røk, ville de omkomme. Igjen hvisket de i angst: "Hvem holder tauet?"

Et øyeblikk nølte de med å fortsette. Men så utbrøt de: "Vårt eneste håp er å stole helt på tauet. Det er det vi har stolt på hele den vanskelige veien." Det ville ikke svikte dem nå. Men ennå nølte de og var engstelige. Da hørte de disse ordene bli sagt: "Gud holder tauet". De trengte ikke være redde. Ordene ble gjentatt av dem som kom etter. "Han vil ikke svikte oss nå, han har ført oss trygt så langt."

Pastor White svingte seg over den fryktelige avgrunnen og over til den vakre sletten på den andre siden. Søster White fulgte straks etter. Å, hvilken lettelse og takknemlighet til Gud de følte. Søster White hørte stemmene løfte seg i triumferende lovprisning til Gud. Hun var lykkelig, fullkomment lykkelig.

Søster White våknet og kjente at etter den engstelsen hun hadde opplevd mens hun gikk den vanskelige stien, var hver nerve i kroppen spent. Drømmen gjorde et slikt inntrykk på hennes sinn at hun sa at hver detalj i den ville være levende for henne så lenge hun kunne huske.

Hva var det som bar disse menneskene trygt til det lovede land? Det var bare deres tro. Før Jesus dro tilbake til himmelen, stilte han et spørsmål: "...når Menneskesønnen kommer, mon han vil finne troen på jorden?" Finner vi mange mennesker som tror på Gud i dag? Nei, ikke mange. Mange mennesker sier at Gud er død, eller det fins ingen Gud. De tror ikke at Jesus skal komme igjen. Men vi vet at Jesus vil komme igjen, for vi leser i hans løfte i Joh.14,2, siste del og 3: "...for jeg går bort for å berede dere sted, og når jeg er gått bort og har beredt dere sted, kommer jeg igjen og vil ta dere til meg, forat også dere skal være der jeg er." Ja, Jesus vil komme og ta oss med til den byen som bror og søster White var på reise til i den alvorlige drømmen som hun hadde.